

НЕЗЕМНИЯТ ЗАВЕТ

Ти дойде тихо, без тръби и слава, като звезда
над тъмния ни път.

И в тази тишина ни завеща една държава,
изградена от дух.

По пепеливите пътища вървяха стъпките ти -
светли, но сами. Във всяка къща оставяме
надежда, във всяко сърце – бъдещи съдби.

Не носеше корона, нито злато, а само вяра,
по-силна от смъртта. И с тази вяра събуди
народа да повярва първо в самия себе си.

Когато възето стегна твоя дъх, не падна ти -
въздигна се в небето. От болката се роди
безсмъртие, от тишината – гласът на свободата.

Днес твоя образ не е камък студен, а в
пламък, който в нас не гасне. Ти си въпрос,
който времето задава: „Достоен ли си за
светлия си път?“

И аз отговарям с детска, чиста дума – да
бъда честна, смела и справедлива. Защото
твоят завет е незаменим: да носим свободата
като дълг и като дар!

Апостоле, приеми тази клетва тиха: да нося
името ти като светлина. Защото докато някой
вярва и избира доброто, ти ще си жив –
и свободата ти ще живее с нас.

Автор: Андреа Кирова, 9.а клас